

Flăcări gemene

Entuziasmul de început de vacanță de vară începea să se împrăștie. Încet, senzația că fiecare dimineață zâmbește vesel, cu chef de distracție și bălăceală, s-a risipit. Pe măsură ce au trecut zilele și grupul de prieteni a evadat din București, plictiseala a început să își arate colții. Zilele în care mica gașcă de prieteni se întâlnea la ștrand și petrecea acolo până după-amiaza târziu s-au terminat. Majoritatea a plecat din București, la bunici. Acum, vara părea că se târâie încet, lăsând în urmă o dâră de moleșeală și plictis.

Miruna nu are bunici la țară și nici măcar în alt oraș, unde să poată petrece parte din vacanța de vară. Ambele perechi de bunici locuiesc în oraș. Doamne, cât de mult își dorește să aibă și ea „un loc la țară”, unde să alerge desculță împreună cu alți copii, să se cațere în pomi și cine știe ce alte lucruri interesante să mai facă! Să aibă ce povesti sau la ce să se gândească până la vacanța viitoare. Ar fi bucuroasă să aibă bunicii în orice oraș de provincie, doar să se poată bucura de întâlnirea cu alți copii ce vin să petreacă vacanța la bunici. Să lege prietenii de-o vară, ce se pot transforma

în prietenii mai lungi.

Neavând nimic din toate acestea, Miruna a învățat cum să își facă singură vacanțele interesante și palpitate. În loc să stea să numere zilele până când plecă la munte sau la mare, își condimentează timpul citind cărți de aventură.

Când nu citește, se plimbă cu rolele sau cu bicicleta. Ore în șir cutreieră străduțele liniștite din vechiul cartier în care locuiește. Sunt case mari, boierești, cu istorie multă în spate, iar ei îi place să își imagineze viața de dincolo de perdele. Își alege câte o vilă și începe să își închipuie cum arată pe interior și să o „amenajeze” așa cum și-ar dori. Apoi încearcă să viseze la cum ar fi viața ei în acea casă boierească. Nu se plictisește niciodată, pentru că nu se simte singură. În mintea ei, poartă discuții sau face planuri în permanență. Imaginația ei creează povești ce o fascinează cu atât mai mult cu cât, de multe ori, acestea sunt palpitate, iar ea este personajul principal.

După-amiaza este spre sfârșit și, deși este încă foarte cald, soarele pare să mai fi slăbit din putere. Toată dimineața a citit. Nici senzație de foame nu a simțit. A început o carte pe care cu greu o poate lăsa din mână. A citit pe terasă, uitând parcă de lume și de tot ce o înconjoară. Simțea că se identifică atât de mult cu personajul principal, încât a trăit cu sufletul la gură fiecare capitol în parte.

– Am amorțit, e timpul să mă mișc de aici, vorbește cu glas tare Miruna.

Se întinde ca o pisică și coboară în grădină. Chiar dacă nu este mare, ei îi place să petreacă multe ore aici, printre flori. Partea cea mai mare este plină de trandafiri de toate culorile: roșii purpurii, cu petale parfumate și catifelate, ce cresc în tufe bogate, galbeni, mari și cărnoși, portocalii de dimensiune mică sau roz prăfuit. La geamul camerei ei, un trandafir urcător, roșu deschis, îmbracă frumos pervazul. Parfumul lui puternic se simte în fiecare seară când udă grădina. Ce mult îi place să ude grădina! Să simtă cum mirosul florilor și al pământului ud îi freacă în nări și o înviează. În capăt, spre gard, vede câțiva trandafiri roz carmin, trecuți. Se îndreaptă cu foarfeca să îi taie. Cum la ora asta strada este pustie, unicul trecător, pe bicicletă, îi atrage atenția.

Bronzat, cu tenul măsliniu, cu părul des și negru ca pana corbului, face rotocoale prin intersecție și pare că nu știe unde să se oprească. Alura lui, oarecum exotică și plină de prospețime, o atrage ca un magnet. Are senzația că băiatul emană o energie ce pare că strălucește. Miruna se prefăce ocupată de trandafiri și, cu coada ochiului la el, taie de zor, fără noimă, tije. „Oare ce caută?”

O secundă se gândește să îl întrebe dacă poate să îl ajute cu ceva. În mod obișnuit așa ar proceda. Acum, însă, simte că se pierde doar la ideea de a se uita la el mai de aproape. „Poate vine el și mă întrebă”, își spune cu un amestec de dorință și teamă în același timp. Ar vrea și nu ar vrea să o

vadă, să îi vorbească. Băiatul se uită încă o dată jur împrejur și pleacă. Pare să nu o fi văzut. „Of, la naiba, nici măcar nu s-a uitat înapoi! Trebuia să fac ceva să îi atrag atenția. Dar ce puteam să fac?! Să mă urc pe gard? Da... era o idee să mă fac că tai din crengile liliacului. Hmm! Pe bune, Miruna, cât de caraghios!”, își spune jenată de ce i-a trecut prin cap. Cu gândul la brunetul de pe bicicletă, se întoarce la trandafiri. Deodată, se aude strigată. E Filip, prietenul ei cel mai bun, care oprește bicicleta cu o frână puternică, chiar în dreptul gardului.

– Salut, ce faci? întrebă vesel.

– Hei, salut! răspunde fata plină de bucurie. Știe că din acest moment vacanța o să fie veselă și interesantă.

Filip și Florin sunt prietenii ei cei mai buni. Florin a plecat la bunici, deci vara asta nu o să se vadă, dar Filip pleacă doar două săptămâni, cu părinții în concediul lor, la mare. Nu o deranjează că e singura fată din grup, se simte perfect împreună ei. Cumva, îi place mai mult decât dacă ar fi doar fete.

Deși cu o înfățișare foarte feminină, Miruna e băiețoasă și sportivă. Trupul ei ca o trestie plăpândă, marcat de talia subțire și picioarele lungi, ascunde musculatura bine formată de la sporturile practicate. Părul scurt și ondulat, de nuanța mierii, îi încadrează fața cu pomeți frumoși și aproape permanent mângâiați de soare. Culoarea din obraji, buzele cărnoase și armonios conturate, toată prezența ei anunță transformarea

într-o femeie frumoasă, ce poate vrăji cu ușurință bărbatul dorit. Dar ea nu pare să fie interesată de nimic din toate acestea. De aceea, se simte bine în compania băieților și, în timp, cei doi au devenit prietenii ei cei mai buni. Au atâtea lucruri interesante de vorbit, de parcă niciodată nu le ajunge timpul. Și tot împreună merge în parc cu bicicletele sau joacă tenis, ping-pong sau badminton. Prietenia lor e frățescă. Nicio clipă ea nu s-a gândit la ei în ipostaza de iubiți, deși colegile ei au început de ceva timp să sufere în ascuns după vreun băiat și chiar să viseze la întâlniri romantice.

– Te-ai și întors de la mare? întrebă ea mirată. Nu trebuia să mai stai o săptămână?

– Ba da, dar bunicul s-a îmbolnăvit și am venit mai curând acasă.

– Îmi pare rău să aud asta. Cum este acum bunicul?

– A făcut o complicație la plămâni și a rămas câteva zile internat în spital, până se pune pe picioare, răspunde Filip.

Deodată, băiatul brunet cu bicicleta apare, ca din senin, și se îndreaptă către ei. Miruna simte un gol în stomac și amuțește când vede că Filip îl cheamă.

– Ce ai făcut, băi Marc, te-ai încurcat pe străduțe, că nu te-am mai văzut? pufnește ușor în râs.

– Am luat-o pe o scurtătură și se pare că am și nimerit, că am ajuns aici înaintea ta, zâmbește brunetul, cu o grimasă de ușoară superioritate în

colțul gurii.

– Bravos mă, eu bat drumul ăsta cu bicicleta aproape zilnic și tu ajungi mai repede decât mine?! bombăne neîncrezător Filip. Miruna, el este Marc, prietenul și vecinul meu, de care ți-am mai povestit.

Miruna rămâne blocată câteva clipe. Acesta este Marc, prietenul lui Filip de când avea șase ani? „La naiba! Și eu nu l-am cunoscut până acum?”, încearcă să se dezmeticească din uluire, apoi întinde mâna cu un ton care se vrea firesc:

– Bună Marc, îmi pare bine să te cunosc.

– Salut Miruna, și mie. Filip mi-a povestit multe despre tine, era cazul să ne și cunoaștem.

Atât își mai amintește Miruna legat de primele săptămâni din prietenia lor. Cum s-au cunoscut. Și imaginea strălucitoare a lui Marc în tricoul lui cu dungi late, albastru cu alb, pe bicicletă. Dar mai ales cum, la câteva minute după ce au făcut cunoștință, când acesta a plecat, a lăsat un gol în stomacul ei și un dor de a-l revedea, de parcă se cunoșteau de o viață. Atât. Nici măcar nu își amintește de când cei doi se obișnuiseră să vină în fiecare după-amiază pe la ea. Stăteau cu orele împreună, râdeau, jucau Monopoly, plecau în parc cu bicicletele, jucau ping-pong sau mergeau la tenis. Nu își amintește decât faptul că, la sfârșitul vacanței, s-a temut că, odată cu începerea școlii, nu o să se mai vadă, pentru că Marc învăța în altă școală. Dar prietenia dintre Filip și Marc devenise atât de strânsă, încât aceștia se vedeau în continuare în fiecare zi. Iar

pentru Filip, a trece pe la „sora” lui zilnic, devenise de mult ceva normal și firesc, așa că veneau împreună. La o săptămână după ce a început școala, Miruna a fost invitată de Marc la ziua lui. Împlinea paisprezece ani. Era vârsta la care fetele petreceau doar între ele, deși uneori și-ar fi dorit să invite și băieți, dar încă nu îndrăzneau. Departe de a fi la fel de timizi, băieții nu invitau fete la petrecerile lor, pentru că nu găseau o cale de comunicare cu ele, așa că, faptul că ea a fost invitată, a făcut-o să se simtă mândră.

Anii au trecut și prietenia celor patru adolescenți a devenit din ce în ce mai trainică. Camera Mirunei devenise locul unde se dezbăteau toate subiectele și se puneau la cale toate aventurile lor. Erau, însă, și zile în care se vedeau și stăteau împreună fără să aibă prea multe de spus. Fiecare avea locul lui în cameră: pe jos, pe puf, pe fotoliu sau pe scaunul de la birou. Nu se plictiseau nici măcar atunci când nu aveau ce să mai povestească.

Pe zi ce trecea, Miruna devenea tot mai magnetizată de personalitatea lui Marc. Nu știa pe nimeni care să fie atât de sigur pe el. Când se uita în ochii lui, simțea o forță nemaîntâlnită, împlânzită de o senzualitate neobișnuită. Privirea lui o pătrundea ca un curent ce îi electrocuta fiecare fibră în interior. „Doamne, când se uită în ochii mei, simt că mă pierd. Oare asta înseamnă că sunt îndrăgostită?”, se întreba uneori, când golul din stomac îi înmuia picioarele. „Nu, cum să fiu îndrăgostită de un prieten atât de bun? Nu,

Marc este ca un fel de frate pentru mine. Atât”, își spunea.

În ultima clasă de liceu Florin s-a mutat cu părinții în alt oraș. O perioadă, lipsa lui i-a făcut pe cei trei să iasă mai mult din casă. Aveau senzația că locul gol din cameră țipă. Atunci când se uitau la puful liber de pe jos, un nod li se punea în gât și parcă ceva se oprea în loc. Timpul? Gândurile? Nu prea știau ce anume. A fost momentul în care au început să își pună întrebări ce țineau de filosofie, să caute răspunsuri, inițial din cărți. Încet, încet au început să își dea propriile răspunsuri la toate întrebările „existențiale” ale vârstei. Miruna descoperea pe zi ce trece cât de mult se aseamăna în gândire cu Marc. Aveau aceleași reacții, aceleași păreri. Cumva se înțelegeau fără să fie nevoie de cuvinte, gândeau parcă împreună. Se simțeau prinși în cel mai grozav joc din lume: cel în care se străduiau să ghicească ce gândește celălalt. Prietenia lor s-a consolidat atât de mult, încât nu mai concepeau să nu facă și să nu gândească lucrurile împreună. Erau fascinați de telepatia dintre ei, de faptul că își continuau unul altuia frazele, de felul lor de „a vorbi” fără cuvinte. Relația lor era undeva dincolo de mental, fiecare știa ce simte și ce gândește celălalt, fără să fie nevoie de cuvinte. Miruna se făcea din ce în ce mai frumoasă, dar ea părea că nu bagă de seamă. Părul des și ondulat, de culoarea nisipului, îi scotea în evidentă ochii căprui, vioi și, în același timp, calzi. „Ai ochi de ciută sălbatică”, i-a spus într-o zi Marc, fixând-o

atât de insistent, încât fata aproape că intră în panică, neștiind cum să reacționeze. Irișii lui negri străluceau de parcă erau stele desprinse noaptea de pe cer. Două stelute mici și extrem de puternice, care o priveau neobișnuit de pătrunzător și pe care încercă să le susțină și să se liniștească. În acel moment a simțit că se pierde în ochii lui. O secundă a vrut să fugă, să își retragă privirea, dar ceva mai presus de vrerea ei nu o lăsa. Simțea cum ochii lui o frig și îi încălzesc treptat tot trupul, iar apoi o scufundă într-un lac de munte cu apă limpede și rece. O senzație de bine și relaxare, ce nu se compara cu nimic de până atunci, o cuprinse. Ar fi rămas așa, fără cuvinte, doar scaldându-se în privirea lui la nesfârșit. „Dacă există o posibilitate de a atinge sufletul cuiva, atunci sigur asta e calea”, își spuse în gând. Zâmbetul lui, însă, o smulse din vis. Era un zâmbet în colțul gurii ce părea să îi spună zeflemitor: „te-am prins, ești a mea!” Miruna s-a smuls rapid din vraja ce pusesse stăpânire pe ea și a decis să nu mai facă greșeala să se lase subjucată de el. Îi era teamă că este mai puternic decât ea, îi era teamă să nu ajungă să o manipuleze mental. Era conștientă că legătura lor este specială și extrem de profundă, că nivelul lor de conectare sfidează orice lege cunoscută. Dar încă nu știa exact ce înseamnă acest lucru și până unde poate merge conexiunea specială pe care o au. Nu știa dacă aceasta legătură încalcă libertatea sau o lărgeste. Erau atâtea necunoscute și frici în a afla răspunsurile. Știa fiecare ce

gândește celălalt și care este următorul pas pe care intenționează să-l facă. Simțeau cum sunt conectați tot timpul, zi și noapte, chiar și în somn. Pentru că gândeau extrem de asemănător și în același timp, se simțeau părți ale aceluiași întreg, un întreg ce se bucura și relaxa, fiindcă ei s-au găsit. Asta îi fascina și încercau să își dezvolte cât mai mult abilitățile legate de această „putere”. Citeau despre hipnoză, despre telepatie, despre energii. Căutau răspunsuri în cărți de filosofie sau budism, în cărți de specialitate de la psihologi sau medici psihiatri. Ajunseseră să facă exerciții, ca să își dezvolte telepatia. Trăiau o senzație fantastică de împlinire, emanau bucurie în jur când se întâlneau și vorbeau. Fiecare simțea că are acces nelimitat la energia celuilalt și, în momentul întâlnirii, deși relația era platonice, de frăție, trăirea întâlnirii era atât de coplesitoare, aproape orgasmică, încât străluceau amândoi de fericire. Erau uimiți și vrăjiți de ce trăiau și simțeau și încercau să conserve ceea ce aveau. Iar zilele, lunile, anii treceau, lăsând în urmă aroma aurie și înmiresmată a unui vin spumos, efervescent, ce se transforma, pe măsură ce trecea timpul, într-o șampanie afrodisiacă.

Într-o zi de vacanță, când treceau în ultima clasă de liceu, au ieșit plini de entuziasm toți trei în parc. Marc era într-o stare extrem de jucăușă și veselă. Tot drumul, a făcut o mulțime de giumbușlucuri. Miruna era și ea foarte veselă, căci bucuria vacanței pusese stăpânire pe ea. În ziua aceea purta o pereche de pantaloni noi, ce îi

veneau atât de bine, încât o făceau să se simtă pentru prima dată foarte sexy și frumoasă. Fiind înconjurată de băieți, s-a simțit protejată și, deși erau pe stradă, a intrat cumva în jocul lui Marc, mergând ca o felină și balansând lasciv și conștient soldurile în pas de *catwalk*. Era unul dintre puținele momente în care devenise conștientă de senzualitatea ei și se bucura din plin de ea. La un moment dat, Marc s-a apropiat de ea, a luat-o după umăr și i-a șoptit apăsător la ureche:

– Nu mai merge așa provocator, lumea nu trebuie să te vadă așa, pe stradă. Doar eu pot să te văd așa, continuă în șoptă, ca pentru el.

În șoptă, dar nu suficient de încet, încât Miruna să nu audă. Declarația și atitudinea lui posesivă au uimit-o și, în același timp, au făcut-o să simtă o bucurie lăuntrică amețitoare. Era o senzație specială, ce nu o speria, dimpotrivă, o făcea să se simtă mai sigură și mai stăpână pe ea. A fost momentul în care Miruna a realizat pentru prima dată că între ei este ceva mai mult decât o simplă frăție. Se simțea într-un fel vinovată de ceea ce făcuse. Forța cuvintelor lui Marc o copleșise. Zile întregi a fost atentă să vadă dacă nu cumva merge prea provocator pe stradă.

Acela a fost momentul în care Miruna a înțeles că de fapt e îndrăgostită. Repeta la nesfârșit amintirea vorbelor lui și a suflului cald din ureche. Era o senzație ce o îmbăta și o făcea să își dorească repetarea ei la nesfârșit. „Sunt îndrăgostită!”, își spunea cu bucurie și teamă în același timp.